

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce: K.T., státní příslušnost: Mongolsko, t. č. O. 339, S. p. R., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2014, č. j. OAM-39/ZA-ZA04-HA08-2014, E. č. B001965,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2014, č. j. OAM-39/ZA-ZA04-HA08-2014, E. č. B001965, se pro nezákonnost a vady řízení zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovený zástupce Organizaci pro pomoc uprchlíkům, o. s. nemá právo na odměnu za zastupování žalobce.**

O d ů v o d n ě n í :

Dne 3. 2. 2014 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Napadeným rozhodnutím byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta, jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“). Své rozhodnutí žalovaný odůvodnil tak, že na základě výpovědi žalobce a informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v ■■■ lze v případě žalobce ■■■ považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný odkázal na dokument Oddělení zahraničních vztahů a informací odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 26. 8. 2013. Dle žalovaného žalobce neprokázal, že v jeho případě ■■■ za takovou zemi považovat nelze, má tedy v případě jakýchkoli problémů v zemi původu možnost využít ochrany kompetentních orgánů. Žalovaný dále konstatoval,

že důvodem pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha žadatele o legalizaci pobytu v České republice po zrušení povolení k pobytu za účelem zaměstnání a jeho neochota k návratu do vlasti, neboť zde má mongolskou přítelkyni, s níž hodlá vést společný život. Takovou pohnutku však nelze podřadit zákonným důvodům pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Žalovaný uzavřel, že žalobce neuvedl ani žádné jiné relevantní skutečnosti ve vztahu k ostatním důvodům, pro které může být v České republice udělena mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu. Shledal proto naplnění podmínek § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou.

V zákonné lhůtě podal žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou později doplnil prostřednictvím ustanoveného zástupce. Namítal, že žalovaný v řízení nepostupoval v souladu s § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu ve spojení s § 16 odst. 3 téhož zákona a § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Žalovaný byl povinen v případě, že chtěl jeho žádost zamítnout jako zjevně nedůvodnou dle § 16 zákona o azylu, vydat předmětné rozhodnutí do 30 dnů ode dne zahájení řízení, tj. do 5. 3. 2014. Žalovaný nedodržel zákonnou lhůtu k vydání rozhodnutí, napadené rozhodnutí je proto nezákonné. Žalobce dále namítá, že v jeho případě nebyly splněny ani podmínky pro postup dle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Žalobce je přesvědčen, že se správní orgán měl zabývat skutečnostmi, které uváděl, v intencích § 12 a 14a zákona o azylu, neboť skutkové okolnosti zasluhují zhodnocení v rámci řádného meritorního řízení. Žalobce zdůraznil, že v průběhu řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděl, že na území České republiky vede rodinný a soukromý život, jehož respektování představuje pro Českou republiku mezinárodní závazek, a tedy relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Žalobce namítá, že žalovaný se těmito skutečnostmi vůbec nezabýval a jeho odůvodnění neudělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu v tomto ohledu zcela chybí. Žalovaný tak nedostal své povinnosti řádně své rozhodnutí odůvodnit. Žalobce proto navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, pokud přednostně neshledá důvody k zastavení řízení podle § 33 zákona o azylu. Zdůraznil, že žalobce byl naposledy hlášen k pobytu v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, které dne 12. 3. 2014 opustil, a od té doby není místo jeho pobytu žalovanému známo. Dále uvedl, že nezpochybňuje pozdní vypravení napadeného rozhodnutí, k tomuto pochybení ale nedošlo s cílem zkrátit žalobce na jeho právech. Z hlediska zjištěného skutkového stavu byly podmínky pro rozhodnutí dle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu naplněny. Žalobce pobýval v České republice nelegálně od března 2013, jelikož mu byla ukončena pracovní smlouva a další pobyt mu nebyl prodloužen. Z jeho výpovědi je zřejmé, že zde příležitostně nelegálně pracoval a svou situaci se rozhodl řešit prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu poté, co byl policií zadržen a obdržel výjezdní vízum. Pro případ návratu do vlasti, poukazoval výhradně na ekonomické potíže, jimž by mohl být vystaven. Žalovaný připustil stručnost odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k případné existenci rozporu s mezinárodními závazky České republiky v případě žalobcova vycestování, písemnosti obsažené ve spise však dle žalovaného dokládají opodstatněnost takového závěru a nasvědčuje mu i judikatura Nejvyššího správního soudu.

Podle obsahu správního spisu žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 3. 2. 2014. V žádosti uvedl, že je státním příslušníkem Mongolska, mongolské národnosti, je ateistou, není ani nikdy nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace. Potvrdil, že proti němu nikdy nebylo, ani v současnosti není vedeno trestní stíhání. Z vlastní odcestoval v únoru 2008 za prací. K důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že o ni žádá kvůli legálnímu pobytu v České republice, neboť od března minulého roku nemá povolení k pobytu a pobýval na českém území protiprávně. Pokud jde o jeho zdravotní stav, má jen menší potíže s cévami na noze, ale nijak se neléčí. Případný návrat do vlasti odmítá proto, že v Mongolsku nemá kde žít a ve svém věku by také nezískal práci. V České republice má mongolskou přítelkyni, s níž žije čtyři roky a rád by s ní i nadále zůstal. Vlastnoručně psaným prohlášením výše uvedené potvrdil. Shodné skutečnosti uvedl i při pohovoru téhož dne. Zopakoval, že v České republice žije společně s přítelkyní a jejími dětmi, synovi přítelkyně je 22 let a již pracuje, dceři je 13. Doplnil, že byl zaměstnán v jablonecké firmě, kde mu však nebyla prodloužena pracovní smlouva a on si tak nemohl zařídit prodloužení povolení pobytu v České republice. Ke svým rodinným příslušníkům žijícím v ■■■■ uvedl, že sourozenci mají vlastní život, rodiče jsou již staří a soběstační, on jim nechce přidělovat starosti, v ■■■■ má také tři dospělé syny ve věku 22 – 26 let.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodnutí správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Soud nejprve konstatuje, že neshledal důvod pro zastavení řízení dle § 33 písm. b) zákona o azylu. Žalobce jako místo svého pobytu v žalobě uvedl adresu: ■■■■, na kterou se soudu podařilo žalobci doručit jak usnesení o přiznání odkladného účinku žalobě, tak usnesení o ustanovení zástupce pro řízení. Za této situace nelze dle soudu vyslovit, že nelze místo pobytu žadatele o mezinárodní ochranu zjistit. Na uvedeném je nutno trvat i v případě, kdy účastníkem řízení je cizinec, jenž má zákonem uloženou povinnost hlásit změny místa pobytu Ministerstvu vnitra či Policii České republiky. Tato povinnost může správnímu orgánu usnadnit doručování cizinci, rozhodně však nemůže vést ke snížení standardu ochrany jeho procesních práv (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2009, č. j. 8 Azs 14/2009-74).

Pokud jde o namítané nedodržení zákonné třicetidenní lhůty pro vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti pro její zjevnou nedůvodnost, žalovaný tuto skutečnost nerozporuje, zdůrazňuje však, že k tomuto pochybení nedošlo s cílem zkrátit žalobce na jeho právech. V rozsudku ze dne 28. 4. 2006, č. j. 56 Az 72/2006-40 Krajský soud v Brně shledal v překročení třicetidenní lhůty při doručování rozhodnutí o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, nezákonnost, již byla narušena právní jistota žadatele o mezinárodní ochranu. Takové rozhodnutí zrušil a Ministerstvu vnitra nařídil nepokračovat podle § 16 zákona o azylu, ale podle jeho § 12, 13, 14 a 91. Zdejší soud se s právním názorem vysloveným v tomto rozsudku ztotožňuje. Výhodou řízení podle § 16 azylového zákona je jeho větší snadnost z důvodů omezeného dokazování a také větší rychlost. Tato rychlost je ovšem nejen usnadněním pro správní orgán, ale také jeho přímou povinností, jak dokazuje jednoznačné stanovení třicetidenní lhůty k vydání rozhodnutí. V projednávaném případě není mezi

stranami sporu o tom, že uvedená povinnost splněna nebyla. Z jakých důvodů se tak stalo, je pro věc nerozhodné.

Žalobci je však třeba přisvědčit i v tom, že napadené rozhodnutí je z části nepřezkoumatelné. K aplikaci § 16 azylového zákona lze přistoupit jedině tehdy, pokud je žádost zjevně nedůvodná, jak z hlediska azylu, tak z hlediska doplňkové ochrany. Žalobce v průběhu řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany opakovaně uváděl, že v České republice žije s partnerkou, která zde má trvalý pobyt, a jejími dětmi. Respektování soukromého a rodinného života představuje pro Českou republiku s ohledem na článek 8 Evropské úmluvy o lidských právech mezinárodní závazek a žalovaný tak byl povinen se v odůvodnění napadeného rozhodnutí přesvědčivě vypořádat s otázkou možného udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. V projednávaném případě však ve vztahu k případné existenci rozporu s mezinárodními závazky České republiky odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela chybí.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a vady řízení dle § 78 odst. 1 a § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení. Vzhledem k vyslovenému právnímu názoru soudu, jímž je žalovaný dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán, nemůže žalovaný v dalším řízení postupovat dle § 16 zákona o azylu, ale musí žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany projednat meritorně.

Ve věci soud rozhodoval v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, když oba účastníci s takovým postupem souhlasili.

Žalobce byl ve věci úspěšný, měl by proto dle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci však dle obsahu soudního spisu žádné náklady řízení nevznikly, soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Ustanovený zástupce Organizaci pro pomoc uprchlíkům, o. s. nemá právo na odměnu za zastupování žalobce, protože nevykonává specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů ve smyslu § 35 odst. 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 24. září 2014

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
samosoudkyně